

C/2024/1387

19.2.2024

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor
Vreemdelingenbetwistingen (Belgia) w dniu 24 października 2023 r. – W/Belgische Staat**

(Sprawa C-636/23, Al Hoceima ⁽¹⁾)

(C/2024/1387)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vreemdelingenbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: W

Druga strona postępowania: Belgische Staat

Pytania prejudycjalne

1) Czy postanowienia zawarte w art. 7 ust. 4, art. 8 ust. 1 i 2 oraz art. 11 ust. 1 dyrektywy 2008/115 ⁽²⁾, rozpatrywane razem lub oddzielnie w świetle art. 13 dyrektywy 2008/115 i art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie uznaniu niewyznaczenia terminu dobrowolnego wyjazdu za zwykły środek wykonawczy, który nie zmienia sytuacji prawnej danego cudzoziemca, zważywszy, że wyznaczenie lub brak wyznaczenia terminu dobrowolnego wyjazdu nie wpływa na wcześniejsze stwierdzenie nielegalności pobytu na terytorium danego państwa?

2) W razie udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze: czy sformułowanie „towarzyszy” użyte w art. 3 pkt 6 oraz art. 11 ust. 1 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że nie stoi ono na przeszkodzie temu, by również po upływie znacznego okresu czasu właściwy organ mógł lub musiał wydać jeszcze zakaz wjazdu w oparciu o decyzję nakazującą powrót, w której nie wyznaczono terminu dobrowolnego wyjazdu?

W razie udzielenia odpowiedzi przeczącej na to pytanie: czy sformułowanie to oznacza zatem, że zakaz wjazdu musi towarzyszyć decyzji nakazującej powrót, w której nie wyznaczono terminu dobrowolnego wyjazdu, równocześnie, czy też w rozsądnym krótkim czasie?

W razie odpowiedzi twierdzącej na to pytanie: czy prawo do skutecznego środka odwoławczego zagwarantowane w art. 13 dyrektywy 2008/115 oraz art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga, aby w ramach środka odwoławczego od decyzji nakazującej powrót można było zakwestionować zgodność z prawem decyzji o niewyznaczeniu terminu dobrowolnego wyjazdu, jeżeli w innym razie nie można już skutecznie kwestionować zgodności z prawem podstawy prawnej zakazu wjazdu?

3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pierwsze pytanie: czy sformułowania „wyznacza się odpowiedni termin” zawarte w art. 7 ust. 1 akapit pierwszy oraz „zobowiązanie do powrotu” znajdujące się w art. 3 pkt 4 dyrektywy 2008/115 należy interpretować w ten sposób, że określenie terminu – lub w każdym razie nieprzyznanie terminu – w ramach zobowiązania do powrotu stanowi istotny element decyzji nakazującej powrót, w związku z czym w razie stwierdzenia niezgodności z prawem w odniesieniu do tego terminu, decyzja nakazująca powrót traci moc w całości i należy wydać nową decyzję nakazującą powrót?

Jeżeli w ocenie Trybunału odmowa wyznaczenia terminu nie stanowi istotnego elementu decyzji nakazującej powrót oraz w przypadku gdy dane państwo członkowskie nie skorzystało zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2008/115 z możliwości wyznaczenia terminu wyłącznie na wniosek danego obywatela [państwa trzeciego], jaki jest zakres praktyczny i wykonalność decyzji nakazującej powrót, w rozumieniu art. 3 pkt 4 dyrektywy 2008/115, pozbawionej elementu dotyczącego tego terminu?

⁽¹⁾ Niniejszej sprawie została nadana fikcyjna nazwa, która nie odpowiada rzeczywistej nazwie żadnej ze stron postępowania.

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich (Dz.U. 2008, L 348, s. 98).